

la rambla de catalunya

(esport i ciutadania)

Barcelona,
11 d'agost de 1930

Maurín i els seus companys fa tres setmanes que són a la presó. Arquer, tres mesos. Són detinguts governats us...

Any I. — Número 20

Redacció i Administració: Ronda Universitat, 6, pral. — Telèfon 21808

Impremta: Barbrà 11 i 13 — Telèfon 19603

Preu: 15 cèntims

Nosaltres diem...

Senyor governador civil de Barcelona:

¿No podríem saber què ha passat a l'Ajuntament de Capellades i el resultat d'unes instàncies i recursos presentats a aquest Govern civil?

Senyor governador civil de Lleida:

Senyor governador civil de Lleida: ¿No podríem saber la veritat, tota la veritat, del perquè va ésser suspesa la conferència de Manuel Carrasco a Cervera?

Cal jugar net?

El festival pro-presos polítics i socials

afegit aquests darrers dies a la iniciativa promulgada per LA RAMBLA DE CATALUNYA, de celebrar un gran festival pro-presos.

No cal dir com les agraim. Tanmateix, i volem remarcar-ho, ens manca encara l'adhesió d'algun important col·lega periòdic, que estem certs de fer d'un moment a l'altre.

I voldríem ara imprimir al nostre projecte la màxima urgència en la realització. Per això hem anomenat a aquestes col·legues periòdiques que no ho han fet encara, que vulguin afegir el seu nom i el seu ajut a la iniciativa. De rebre-la aviat procedirem tot seguit als treballs preliminars del festival i convocarem una reunió de delegats de la Premsa adherida per tal d'eleger el Comitè organitzador i començar immediatament l'actuació.

Català: ¿Ja sou soci de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana?

Heus ací una forma de patriotisme més eficaç que cantar "La Santa Espina".

Maurín i els seus companys, detinguts per ordre governativa, ja fa 15 dies (quinze dies) que són a la Presó.

DONA CATALANA:

Escriu en la teua llengua. Educa-hi els fills.

CIUTADANIA

Una oportunitat

Madrid, 7. — El ministre de la Governació ha rebut els representants de l'Ateneu de Divulgació Social i un altre de la Confederació General del Treball, els quals li han demanat autorització per a celebrar un acte pro-amnistia.

El ministre els ha indicat que ho demanin oficialment, mitjançant una instància, i que sempre que aquestes reunions se celebrin en llocs closos, s'estudiarà la forma d'autoritzar-les, per bé que els ha anunciat que el Govern està disposat a no fer un pas més en qüestió d'amnistia, la qual cosa, però, no impedirà que estudiï els casos particulars d'indult que se li presentin.

Ja ho sabeu, doncs. El Govern espanyol no vol avançar més en el camí de l'amnistia. Ja no vol que ens fem il·lusions. Qui sap si arriba a creure que ha avançat massa i tot.

"El Govern està disposat a no fer un pas més en qüestió d'amnistia...", ha assegurat sencillament un conseller de la Corona, com volent dir: "Hem caminat massa i ja estem cansats."

La culpa no és nostra, però. Ha estat simplement una qüestió de procediment. Si el govern del general Berenguer, en lloc d'escollir un camí llarg i ple de giravolts, hagués triat la drecera, ja faria mesos que hauria arribat a la fita i sense sentir el més lleu cansament. Amb què el primer pas hagués estat un pas de debò, un pas d'homes forts, ja no n'hauria calgut cap més.

Nosaltres, com que no ens sentim gens cansats, seguirem endavant. És lamentable l'actitud que sembla haver adoptat el Govern. Però ho fóra molt més que nosaltres li fèssim el joc. Com que no hi ha pitjor sord que el que no hi vol sentir, amb igual entusiasme que els primers dies seguirem demanant l'amnistia política i social. Els entrebancs que trobem en el nostre camí no ens faran tornar enrera, ni tan sols aturar-nos. Serviran per estimular-nos fins a aconseguir el que vol un poble.

El ministre de la Corona, general Marzo, ha dit també que aquesta resolució que comentem, no impedirà al Govern "d'estudiar els casos particulars d'indult que se li presentin". Nosaltres que ens creiem de bona fe que els estudis ja eren acabats i que d'un moment a l'altre sabríem llur resultat! No escarmentarem mai; sempre ens farem il·lusions.

I, doncs, distingit batlle de Barcelona, què vau fer a Madrid? ¿No vam quedar que ja havíem fet les gestions que calien prop del govern espanyol? Ara és que no sabem on som.

Les manifestacions del ministre de la Governació no lliguen gaire bé amb les que vau fer. I convidaria aclarir-ho. El poble té el dret de saber per culpa de qui els nostres presos polítics i socials no hagin merescut encara l'amnistia.

Heu-vos ací una bona ocasió perquè aquests que representen el sentir dels ciutadans, reproduïssin una qüestió interessantíssima, "tan interessant com ingovernable" per a la ciutat de Barcelona i per a tot Catalunya.

J. SUNYOL I GARRIGA

"...entenem que ha arribat l'hora que acordin fer vacances definitives aquells que per haver cregut un dia de bona fe en la conveniència d'ajudar la tornada a la normalitat, avui deuen estar tan convençuts com nosaltres mateixos que el dir que es vol restablir la vida ciutadana és una demostració més de l'incorregible humorisme espanyol de l'actual Govern."

J. SUNYOL I GARRIGA ("La Rambla de Catalunya", núm. 18)

Senyor president de l'Audiència:

Jaume Comte ha afirmat

públicament — des de les nostres mateixes columnes

— que durant la seva estada a la Presó de Barcelona havia formulat dues

greus denúncies sobre els tractaments a què fou sot-

mès pel director de l'establiment i pels funcionaris

a les seves ordres. El Tribunal de l'Audiència, se-

gons l'interessat, es féu càrrec (?) de les seves de-

núncies.

Fins ara, però (i fa prop de dos anys), Jaume Comte

no ha obtingut la més mínima satisfacció. ¿No es

podria conèixer, senyor

President de l'Audiència,

el curs que seguien aque-

stes denúncies i les conclu-

sions a què s'arribà? Car,

hem de creure que la Jus-

tícia està molt per damunt

d'un director de presons

qualsevol...

(Segona edició)

ESPORT

La Mútua de jugadors de futbol

Dissabte a la nit, va acordar l'Assemblea general de la Federació Catalana de Futbol, anar a la constitució d'una Mútua de jugadors. Aquest acord és d'aquells acords, respecte als quals ningú no té res a dir en contra. Respon a una necessitat imperiosa, tan convenient per als jugadors com per als clubs, i l'única objecció que tothom hi fa és la de què ha trigat massa a implantar-se.

Realment, és una cosa que, tenint en compte la importància adquirida pel nostre futbol, sembla estrany que hagi costat tant d'arribar a convèncer tot hom de la seva necessitat. En aquest moment, però, hem d'oblidar el temps que s'ha perdut i els disgustos que ens hauríem pogut estalviar, i anar de dret a la consecució definitiva d'aquesta millora social.

Tenim, com a exemples més recents i més remarcables, el cas del malaguanyat jugador dels Alumnos Obrers de Vilanova, Emili Gimeno, i aquell altre cas, que tant va fer parlar i escriure, de l'es jugador del Sans, Marian Martínez (Rini), i una multitud de casos no tan greus, però igualment sensibles, que diuen amb eloqüència — trista eloqüència — la imprevisió o deixadesa, no tan solament dels clubs, sinó dels mateixos jugadors, els quals, al capdavant, són els més interessats, i que en aquesta qüestió han fet el paper de menors d'edat.

La constitució d'aquesta Mútua està ja acordada. Aquest acord no és altra cosa que la conformitat "oficial" de tots els clubs de Catalunya. Els jugadors — hem tingut ocasió de comprovar-ho — no cal dir que també hi estan conformes. Ara, però, ve la feina. Una feina molt delicada i que requereix molta cura dels qui l'hagin de dur a terme. Nosaltres també som partidaris, com algú ha manifestat, — encara que això de la Mútua de jugadors no ens ateny personalment — que el funcionament d'aquest organisme mutual sigui completament aliè a l'organització de la Federació Catalana de Futbol. I entenem que són els jugadors els qui d'una manera més directa han d'intervenir-hi i s'ho han de prendre amb més interès que ningú.

El professionalisme en el futbol ha fet modificar la manera de viure d'un bon nombre de xicots joves, els quals sense l'ingrés que els proporciona la pràctica de l'esport, s'haurien dedicat a altres activitats d'una durada superior a la que té la professió de futbolista, relativament curta. Això, però, a molts jugadors — no volem pas dir tots — és una desgràcia. Hi ha homes al qual un cop se li ha tancat l'atzeta del futbol, es troba amb dificultats per a seguir jugant, a causa d'un accident, i impossibilitat també per a exercir certs oficis.

La mutualitat en tots els casos és beneficiosa i necessària. Creiem, però, que en el cas dels jugadors de futbol és molt més necessària que en molts d'altres.

S'ha de fer una Mutualitat amb tots els els i ells. Una mutualitat que cobreixi degudament no tan solament els riscos dels clubs, sinó per sobre d'aquests, els dels jugadors. Els jugadors s'han trobat, amb molta freqüència, deixats de la mà de Déu, si bé sovint ha estat per culpa d'ells, per deixadesa o per creure que ja ho faran ells altres.

La Federació Catalana de Futbol té el deure de no negligir aquest afer i d'activar-lo. S'ha d'originar en tutor dels jugadors i cal fer una cosa ben feta, i en dir una cosa ben feta, no ho diem perquè sí: volem dir que no s'ha de fer a mitges; obrint una porta per tancar-ne una altra.

Un jugador de futbol és (encara que moltes vegades el jornal sigui molt diferent, i això vol dir que les despeses que es crea també en són), un jugador de futbol, repetim, és, ni més ni menys que un manobre, un mecànic o un dependent del Metro. Està exposat a accidents ocasionals pel seu treball i creiem que ha d'estar protegit per totes aquelles previsions que protegeixen els obrers dels diferents rams.

L. AYAMI I BAUDINA

Llegiu i propagueu

LA RAMBLA DE CATALUNYA

L'ACTUALITAT ESPORTIVA

En Josep Plantada és el nou president de la Federació Catalana de Futbol

La jornada d'ahir fou de poca activitat esportiva a la nostra ciutat

I.—Maurici, Gamis, Bilbao i Bestir, es passegen per Tallin, capital d'Estònia, talment com ho farien per la Barceloneta.

II.—Un grup de jugadors expedicionaris en una sortida al camp. En primer terme, Gironès, Escrits, Alcoriza i Maurici; en segon, Florença, Gamis i Bestir.

UN PARTIT SENSACIONAL EN PERSPECTIVA

Podem gairebé assegurar als nostres lectors i al públic en general, que solament les dificultats que feien perillar la celebració d'un partit de futbol entre les Redaccions de "Maurador" i de LA RAMBLA DE CATALUNYA, aquest partit serà un fet digne de molt poc temps.

Els equips no es poden donar a conèixer encara fins que hagin estat presentats totes les fitxes a la Federació. Podem assegurar que es formaran dos equips formidables.

Una de les dificultats que impossibilitaven la celebració d'aquest partit és el fet que hi havia jugadors que figuraven inscrits en els dos equips, i com que només poden jugar en un, fins que això ha estat resolt no s'ha pogut donar el partit per fet.

La censura assistirà invitada especialment al partit. El camp estarà marcat amb llaços vermells i caldrà una invitació per a presenciar el partit.

La data, el camp i l'hora del partit s'anunciarà oportunament en els llocs de costum. Ara com ara, podem avançar que els jugadors dels dos equips s'estan entrenant d'una manera que fa fredar davant la perspectiva d'un de negre (autèntic) que s'han de menjar a la brasa.

DESFENT UNA EQUIVOCACIÓ

El club de Can Ròdia té un ministre de Relacions estrangeres anomenat Canyelles. Això no és una notícia si volen d'extraordinària transcendència, però sí són remarcables els èxits de les seves Canyelles.

Darrerament i, en l'excursió que ha fet a Galícia l'equip espanyolista, En Canyelles estava seriósament estirant pels rumors que corrien respecte la catalanitat del cercle d'au-grà, puix que segons la seu general el Club de Les Corts era l'equip representatiu del partit lervouxista a Barcelona.

En Canyelles, com a bon diplomàtic, arribà a esbrinar que el caire de lervouxista havia estat endossat al Barcelona quan va anar a Galícia amb el senyor Domènec de delegat.

No cal dir que En Canyelles, que té la bona condició de tenir molt sentit comú, i evitar d'aclarir la veritable boscó del F. C. Barcelona.

A LA MEMORIA D'EN JOAN GAMPER

Sabem que una representació d'antics socis del F. C. Barcelona s'ha dirigit al senyor Gaspar Rosés, president del Club, per tal de parlar del projecte d'erigir un petit monument a la memòria del malaguanyat Gamper, a l'entrada del camp de Les Corts.

També s'ha demanat que es procuri de recollir el major nombre possible de signatures d'esportistes catalans, per tal de fer-ne un àlbum i lliurar-lo a la família de l'il·lustre traspasat.

Una altra petició ha estat la que en el primer partit de la propera temporada resti sense ocupar la llotja que En Gamper ocupava habitualment.

No cal dir que LA RAMBLA DE CATALUNYA s'adhereix a totes aquestes peticions i espera que s'aran portades a terme, com mereix la memòria d'aquell gran esportista i un amic de Catalunya que és digna Joan Gamper.

TIRA PEIXET!

L'Europa, amb els resultats que aconseguirà en la seva "tournee", s'ha guanyat un prestigi que molts voldrien.

A França se'n disputen com si es tractés d'una noi de divuit anys, maca i rica.

A les oficines del cercle, gracienc ens van ensenyar ahir nou lletres de diferents clubs francesos, sollicitant l'equip gracienc, tots per a la mateixa data: l'onze de novembre, commemoració de l'armistici.

L'Europa està que no s'hi veu de content... però el dia nou ha de jugar de campió amb l'Espanyol i haurà de renunciar a "la mano de dona Leonor"... si vol fer allò del Barcelona, una vegada que va formar dos equips i tots dos van perdre.

Per Canaletes d'uen...

Que En Sánchez, de la Lliga Amateur, a més de tocar la guitarra, ara aprèn de fer la santíssima.

Que dels seus progressos en la nova decisió en podrien donar compte alguns dels dirigents del Sant Cugat.

Que En Sunyol, ara que no és president de la Federació Catalana, té el propòsit d'ensenyar les Memòries del seu pas per l'esmentat organisme.

Que si realitza el seu propòsit, destinarà el producte de la venda a engruixir la subscripció pro-presos.

Que ahir, amb motiu del partit celebrat pels directius, ex-directius i federatius al camp del Guinardó, va demostrar-se el poc respecte que hom ha de tenir a les prescripcions esportives.

Que havent-se de celebrar el partit a les deu del matí, no s'hi val que a les cinc de la matinada estiguessin encara fent barrialla al quiosc de Canaletes.

Que En Bestit passa les vacances, com de costum a Aiguafreda.

Que, segons deia l'altre dia, ell a l'estiu fa la temporada al revés de les persones.

Que mentre la generalitat aprofita els diumenges per a allunyar-se de Barcelona, sola hi ve de pas i que passa les tardes a Castelldefels, i fa rútle per la seva elegància.

Que el Sans ha demostrat ésser una incubadora de bons oradors.

Que jubilat l'ex-terrorífic senyor Guixà, el que fou el "terror" de les assemblees federatives, ara ha sortit a la palestra el senyor Borràs.

Que els seus discursos a l'assemblea de dissabte passat foren una cosa extraordinària.

Que com nigué, el mirava amb excitació En Masdeu.

Que aquest darrer, de tan afectat com estava, fins i tot va descuidar-se de parlar de les Segarres i de les Garrigues en els seus parlaments.

Que fins als estats polítics que a ell li són tan simpàtics ocasiona estralls l'inquiet badaloní Humet.

Que tenint en compte que qui

trenca paga, cal que l'Humet culti a pagar els vidres que va trencar dissabte a la Sala Montserrat.

Que com que amb una cosa o altra ha de passar-se el temps, ara comencen a preocupar les eleccions de l'Assemblea d'arbitres amateurs.

Que sembla que hi ha molt d'interès a produir acontèxements.

Que com que el Col·legi amateur no s'està de res, fins té un secretari maquiavèlic.

Que, a més de maquiavèlic, Canadós és dono el "plato" d'ésser una de les màximes autoritats.

Que dintre breus dies tindrem a Barcelona els jugadors europeistes.

Que el senyor dels bons costums i directiu del cercle gracianenc està molt preocupat amb motiu del discurs de benvinguda.

Que com ell ha estat el designat per a engregar-lo, no sap en quin idioma dir-la perquè l'entenguin els jugadors, els quals segurament ja no recordaran el català.

Que el traspass del jugador Oro al Barcelona ha estat una cosa molt curiosa.

Que no ho hauria estat tant si el club adquirint hagués estat l'Euro-pa.

Que els directius del Sabadell han solert una contrarietat amb la permanència del Manresa al grup de segona categoria preferent.

Que això farà que passi segurament a la història de moment, almenys l'adquisició del mig-centre manresà.

Que En Sastre aquest estiu no va a Amèrica.

Que a l'Assemblea de dissabte tothom assegurava que l'Abril no menja mai "rellenas", perquè pel cap baix va deixar anar tres "pi-nyols" per cada parell de paraules que va dir en els seus sentimentals parlaments.

Que els arbitres de Basket-Ball, professionals de set pessetes i mitja, han repat els redactors d'aquest esport per a celebrar un partit.

Que tenen ganes de gastar-se les pessetes, guanyades en els torneigs de l'Exposició, per pagar costellades.

Que sembla que la marxa d'En Zamora cap a Madrid, és un fet.

L'Europa a Varsòvia

Dissabte empatà a un gol amb el Leggia

Dissabte va jugar-se a Varsòvia l'anunciat partit entre l'equip de l'Europa, de Barcelona, i el Leggia, de Varsòvia.

El partit va resultar molt interessant, i va acabar amb empat a un gol.

L'equip català va fer una bona exhibició, però la seva línia avançada no estigué de sort a l'hora de xutar.

UN AOTE SIMPATIC

Ahir, al Guinardó, van jugar l'Europa i l'Athletic de Bilbao

Ahir al matí, amb una puntualitat que fela feredat — estava anunciat per a les nou i va començar a dos quarts d'onze — va jugar-se un interessantíssim i emocionant partit entre un equip que duia l'uniforme de l'Europa i un altre que duia el de l'Athletic de Bilbao. Com a nota sensacional, cal fer constar que en els rengles d'aquest darrer equip hi figuraven Viguera i l'Alcalá, els quals, emparats per no haver anat a Polònia, van passar-se, momentàniament, sense signar fitxes, a l'equip nordeny.

A més dels dos esmentats jugadors, va prendre part al partit un altre jugador de debò, Calvet, l'ex-sensenc, el qual va jugar a favor de l'equip que figurava l'Europa. La resta, l'integraran jugadors d'estar per casa, directius, federatius i ex-federatius, periodistes, arbitres i alguns representants del públic.

La composició dels equips fou la següent: Europa (7): J. Fontanet, Rodríguez, V. Pelá, Iglesias, Fina, J. Calvet, Ferrer, Dalmáu, A. Calvet, Perelló, M. Fontanet i Guàrdia.

Athletic de Bilbao (7): Abril, Viguera, J. Vieta, Pont, Castellaner, Feliubadaló, Perejón, Massoni, Alcalá, J. Vieta i Aymami.

D'arbitres, actuaren els senyors Plan-tada i Sunyol, a la primera i segona part, respectivament. El senyor Costa, que havia de fer de jutge de gol, fent "pendent" amb el fotògraf Espés, no va arribar fins a l'hora de la costellada.

Els lectors perdonaran que no els fem una ressenya del que fou el partit. Els direm només, que al cap d'un minut i mig de començada la lluita, tingué que retirar-se, greument lesionat el Sr. Abril, el qual, malgrat la competència del massagista Perejón, es va veure impossibilitat de seguir actuant, i tingué que ésser transportat a casa seva en una camioneta. Això és una demostració del joc brut que empraren els jugadors de la samarreta de l'Europa, joc però, que no els serví de res, puix que els seus contraris s'apuntaren una magnífica victòria per tres gols a un, i aquest, aconseguint encara amb la complicitat de l'àrbitre, en assenyalar un penalty indignant.

L'equip blanc-vermell va fer una superba exhibició que hauria estat molt aplaudida si hi hagués hagut públic.

Encara que la representació de LA RAMBLA jugava amb l'equip blanc-vermell, no es pensin els lectors que som apassionats i fanàtics. Quan es juga bé no hi ha més remei que dir-ho.

Després del partit hi hagué el gran

L'equip que va perdre per 3 a 1. El que va guanyar no el publiquem perquè hi som nosaltres i després diríem que...

uberl. Amanida escalibada, unes botifarres a la brasa, que hi cantaven els àngels, i unes costelles de xai, amb un all-i-oli que n'hi havia per sucari-hi... pa. El senyor Bonvel — que amb aquestes coses culinàries és un trumfo — es va lluir de debò, secundat admirablement per Mariano i Ventura.

Xampany del futur davant centre de l'equip nacional, fruita, dolços, cafè, flors i cigars havans. No cal dir que l'alegria es va vessar i que tothom va fer una mica el que va poder.

La festa, en resum, resultà altament simpàtica i tothom va sortir-ne encisat.

L'hora més solemne del festival esportiu-culinar d'ahir al Guinardó: Alcalá mirant les estrelles mentre En Viguera compta fins a nou.

NATACIO

El C. N. Banyoles, designat per organitzar els Campionats de Catalunya d'enguany

La província de Girona és la segona vegada que podran fruit d'uns Campionats catalans.

El primer fou a Sant Feliu de Guíxols on la natació atregué un grup d'adeptes creant Club i Penyes per aquells bells indrets de la Costa Brava, i que arribà fins a muntanya, fundant-se el C. N. Banyoles, que enguany és el continuador de la importància que requereix la natació per ésser coneguda per tota la província gironina.

Les dades assenyalades són els dies 16 i 17 d'aquest mes, i junt amb la cooperació de l'Ajuntament, el C. N. Banyoles està portant a terme els treballs necessaris perquè enguany els Campionats catalans assolixin un màxim de rendiment, tant esportiu com espectacular.

El famós llac enclavat en un lloc on el bell paisatge li dona el caire d'ésser en plena natura, serà el teatre de lluites aferrissades per a obtenir el distintiu de Campió, entre els homes més selectes de l'"élite" aquàtica.

El fet d'ésser el llac de Banyoles gairebé de les mateixes condicions que la nostra piscina de Montjuïc, fa que els nedadors no hi trobin cap handicap, ans el contrari, l'aigua cristal·lina com un mirall, i aduho més densa que no pas la de l'Exposició, serà més fàcil de poder assolir unes bones marques.

La cura posada pels incansables elements banyolencs en arreglar i posar en condicions el que serà testimoni, els dies 16 i 17, dels Campionats de Catalunya, és a hores d'ara una cosa superba, i l'estany ha estat distribuït en forma que en cada carrera hi podran prendre part sis nedadors amb una separació de 180 metres i amb unes rectes de 50 metres.

També són dignes d'elogi les palanques de 3, 5 i 8 metres, així com el camp de water-polo, que és una magnificència.

Per altra banda, la Federació Catalana tornarà a posar en joc la "Challenge Emili Sales" (que en pau descansi), aquell noble deportista atleta que morí quan la natació més necessitava d'ell.

Aquesta Challenge es disputarà en la prova dels 4 x 50 metres rellevaments estils, i que fins ara ha detestat el Club Natació Barcelona.

La Federació Catalana, per la seva part, ha lliurat la següent nota:

"Primer. — L'assemblea dels Clubs catalans de natació tindrà lloc el dia 16, a les quatre de la tarda, al saló de sessions cedit per aquella municipalitat

A les tres de la tarda, encara n'hi havia que dormien damunt l'herba. Ens havíem descuidat de parlar dels arbitres, però val més que no en parlem. Des d'ahir, estem convençuts de la necessitat de la revisió.

Amb gaires actes com aquest, l'Europa esdevindrà ben aviat l'amo de la Federació, de la premsa i dels arbitres. Paraula.

Després de l'apat, es va fer una recepta per a destinar-la a engruixir la subscripció pro-presos. Es van recollir més de cent pessetes.

Fou un final digníssim.

Sastreria

F. Vehils i Vidal

7, Plaça Universitat, 7

Direcció: M. Pellicer

GRAN EXPOSICIO

als aparadors d'una nova i extensa col·lecció de vestits d'estiu i de mig temps

PREUS REDUITS

7.—800 metres relleus, homes, 4 x 200.

8.—Salts diversos, homes.

9.—200 metres relleus estils, homes, 4 x 50.

Cas necessari pel nombre de participants, els 100 metres relleus, homes, es faran per eliminatòries, i els 400 i 1.500 per sèries.

Han estat donades valuoses Copes pel governador civil de la província, Diputació provincial, Ajuntament de Barcelona, Ajuntament de Banyoles, Hotel Marina d'aquesta, i es tenen notícia d'altres premis.

Pr aquest motiu s'han organitzat a Banyoles festes extraordinàries que faran agradosa l'estada dels concurrents a aquella xamosa ciutat.

L'assemblea anual ordinària tindrà lloc el dia 16 a la tarda, al saló d'actes de l'Ajuntament.

CAMPIONAT DE CATALUNYA DE WATER-POLO

COMENTARI BREU

No fou la diada pròdiga en partits, ja que la majoria d'equips deixaren de presentar-se, els uns per veure's allunyats del primer lloc i els altres per causes de no tenir tots els jugadors disponibles, ambdues coses de posseir esperit esportiu noble com cal ésser, ja que pel sol fet de no poder assolir el Campionat, diu molt poc dels colors que representen.

De fet, es pot considerar acabat el Campionat, i en què l'equip B del C. N. Barcelona ha sortit el guanyador del torneig, gràcies a la companyonia que existeix entre els components i la voluntat enorme que han palesat.

Vagi, doncs, la nostra enhorabona.

Els partits disputats, foren:

D. N. Barcelona B

contra

C. N. Atlètic B

El partit fou arbitrat per Fornells, i els equips foren: C. N. B. — Molina; Novell, Ruiz, Gallés, Miquel, Isart, Pedrós.

C. N. A. — Ribera, Tabios, Buisant, Martínez, Reñés, Renom, Zaragoza.

Guanyà el Barcelona per cinc a un, després d'una defensa heroica dels atlètics, que efectuaren, malgrat l'avantatge dels degans.

Barceloneta B - C. N. Barcelona

Barceloneta B

C. N. Barcelona A

Els segons no es presentaren, per la qual cosa s'adjudicaren els punts el Barceloneta.

Aquest estava format per Vinyals, Bonogo, García, Reiner, Llenes, Devesa, Baldó.

C. N. Atlètic C - Mataroní C

Guanyà, pel resultat just de dos a un, el Mataroní, que era integrat per Sarés, Relia, Saligues, Ros, Hernández, Carles, Masferrer.

Per aprimar-se.

utilitzi la nostra cintura Syrene en cautxú "Pur Parà", impregnada de substàncies radioactives, que fan fondre ràpidament les grasses subcutànies sense medicament ni cap mena de règim. Procediment extern, no ocasiona cap molestia, ja que acciona durant el dormir.

Demaneu fascicle gràfic inelocent-hol segell de Correus 035 a INSTITUT ORTOPEDIC SABATE I ALEMANY, Canuda, 7, Barcelona.

BURAC

A LA U. E. DE SANS

La nova Junta de la U. E. de Sans ha quedat constituïda de la manera següent: President, Joan Borràs; vice-president, Josep Giró; secretari, Enric Domingo; vice-secretari, Amadeu Cahué; tresorer, Francesc Serra; comptador, Josep Gual; vocals, Josep Ruiz, Pau Ometes i Joan B. Soler, a tots els quals desitgem una sòria i inextinguible d'èxit que torni a situar el simpàtic cercle de la barriada de Sans en el lloc que li pertoca per la seva història.

Aquesta Junta convocà llurs socis a una reunió que tingué lloc el dia 30 de juliol passat. En aquesta reunió es posà de manifest, una vegada més, l'entusiasme de partidaris del blanc-verd, entusiasme que no dubiem tornar a portar la societat per aquells camins gloriosos d'altres temps, una mica estroncats darrerament.

Tota la nostra simpatia, no cal dir-ho, està amb els esforços ciutadans que s'han imposat el deure de revifar la U. E. de Sans i, esperem amb veïtable interès veure's recit en llurs propòsits.

UN AIT D'EN FONTANET

El nostre bon amic-secretari de l'Europa-Fontanet, assistí l'altra nit al sortitge que tingué lloc a la Federació Catalana, per tal de confeccionar el calendari del campionat de Catalunya de l'any vinent.

L'home a prendre sentit i s'hi va posar amb tota comoditat, tot llegint LA RAMBLA i recolant-se damunt la taula com si estigués a col·legre. Sobtadament començaren a presentar-se dependents. Tots preguntaren: —Ena demana, senyor Fontanet?

En Fontanet no se'n sabia avenir. I quan començava a agafar preten-sions va donar-se compte que amb els col·lectes anava tirant els dependents que hi ha per a cridar els dependents.

EL QUE POT L'ENVEJA

Ben recent l'avi sorollós obtingué per En Plantada en l'assemblea de Madrid, ja els emvejosos han fet de les seves.

Dissabte passat, tot just començada l'assemblea de la Federació Catalana, l'Humet caigué sorollosament a terra després d'una trencadissa de vidres.

Als pocs minuts el doctor Oller, que amb Humet compartia les tasques del Comitè d'apel·lació, també va trencar la cadira i va imitar la gesta del seu company.

Pel que es veu l'escola que va iniciar Plantada en les assemblees ho fet proclius.

L'HUMOR D'EN GIRO-NES

Aquest Gironès que gasta bon humor no és el Gironès bonador. Els bonadors són gens sèria, no gens partidària de la gatxaronia. A més, que com a homes acostumats a rebre, també els escarria.

El Gironès a qui aquí ens referim és el futbolístic. Com se sap, Gironès, futbolista, pertany al primer equip de l'Europa i ha format part de l'expedició "europea" per terres escandinaves.

Doncs bé: després d'un dels partits de Kotova, Gironès ha escrit una lletra a un seu amic, i parlant-li de la parafàssima tasca del referer, diu: "Ens ha tocat més ofès, que no pas habitants de Lituània".

ELS TRUCS DE CAN RABIA

L'Espanyol, en el seu dia, va treure a la Federació les reglamentàries il·lustracions de jugadors subjectes a retenció. Tots retintuts, Ràs de novament contractats, i encara menys de transferibles. A Can Ràbia no es ven ni un. Tot al més, si ho paguen bé — 100.000 pessetes rodones... — a En Zamora.

Això és el que es deia per quedar bé. Ara resulta, però, que de tota mà, extraoficialment, l'Espanyol tracta de "follar-se", entre altres, a Portes, González, Broto, Xifreu... i diuen que tramen cartes a clubs de fora, asabentant-los de la nova.

No val més ésser franc i fer les coses com cal!

MOMOTOMBO

CAFES TORRATS

Oficines i magatzem:
HOMERO, 56
SANT GERVASI

TELEFON 71964

Maison Dorée

Cafè - Brasserie - Restaurant - Saló de Te
PLAÇA DE CATALUNYA, NUMERO 7

DEL MOMENT

Jugarà En Sagi la temporada que ve a l'Espanyol?

El cas de l'ex-entrem esquerre del Barcelona és en els moments actuals el que atrau l'atenció dels oficials de Catalunya en general i dels socis del club blau-grana en particular. Aquest cas és sobradament conegut. El Barcelona, després de tenir a Sagi arconat tota la temporada passada, va decidir deixar-lo en llibertat. Però els darrers partits que ha fet el primer equip del club blau-grana, en els quals ha hagut d'actuar En Sagi per indisposició de Parera, han servit per pensar de manifest que l'ex-internacional no és un home acabat, sinó tot al contrari. En Sagi ha tingut unes actuacions excel·lents, i hom ha pogut constatar que si no és "aquell Sagi" que arribà a l'equip nacional espanyol — no en va passar els anys —, pot competir molt bé, encara, amb la major part dels homes que en els equips peninsulars actuen al seu lloc.

Ha estat gràcies a aquesta di- guem-ne resurrecció d'En Sagi que hi ha hagut clubs que han fet negociacions prop de l'esmentat jugador per tal d'aconseguir la seva signatura per a l'any vinent. Això ha donat lloc que circulessin una gran quantitat de rumors i de notícies estranyes, de la veritat de les quals ens hem volgut assegurar, i amb aquest objecte l'hem sotmès a un interrogatori.

—La meua situació actual— ens ha dit —la sap tothom. El Barcelona, en compliment d'un acord de Junta, em va deixar en llibertat.

—Es veritat que t'en vas assabentar per la premsa?

—Sí, la primera notícia de què em deixaven lliure per a l'any vinent la vaig tenir pels diaris. Després a la Federació Catalana van confirmar-me-la oficialment.

—Així...

—El club no va tenir la delicadesa de comunicar-me que quedava separat de la llista dels seus jugadors. Em penso que em mereixia que em tinguessin una mica més de consideració. Has de pensar que fa catorze anys que jugo al Barcelona.

—Hi haves jugat d'amateur al club blau-grana?

—Sí, completament amateur. Els primers tres o quatre anys no vaig cobrar ni un cèntim. Després va venir l'amateurisme "marron", i aleshores vaig cobrar quaranta duros cada mes. Aquestes qüestions de pessetes sempre han estat una cosa difícil d'acabar. Aleshores ens deien que tots cobraríem igual, però hi havia qui cobrava el doble que els altres. Em recordo que perquè una vegada em vaig queixar que em di-

guessin que no hi havia ningú que cobrés més que el que em donaven a mi, i jo sabia positivament que algun jugador cobrava vuitanta duros, hi va haver un directiu que em va jurar per la memòria dels seus avantpassats i per la salut dels seus fills que jo era dels que cobrava més.

—I els teus anys de professional?

—He fet igual que els altres. N'he tret el que he pogut, però em sembla que no sóc pas dels que han fet menys pel club.

—I a què atribueixen les teves actuacions no massa satisfactòries de la temporada passada?

—Deixant a part que hi h adies que no estàs prou a to, hem de tenir en compte que això de fastiguejar-me fent-me jugar sempre amb el segon, no m'havia de donar gaires ànims. Has de pensar que són molt poc interessants els partits de festa major.

—Tenies ganes de jugar en el primer?

—Es clar que en tenia. Però no em deixaven fer ni els partits amistosos. El Barcelona té amb En Parera molt bon extrem-esquerre. És un xicot que val molt, però si s'entesten a fer-li jugar tots els partits, com la temporada passada, amb un parell d'anys el faran malbé. ¿Per què no li haurien pogut donar un dia de repòs de tant en tant?

—L'any vinent on jugaràs?

—No he decidit res encara.

—Es veritat que el Barcelona t'ha demanat que t'hi tornessis per tornar a signar?

—Sí és veritat. Però és que amb el Barcelona hi tinc encara un afer pendent. Em deuen un benefici que

me'l volien fer a últims de la temporada passada, precipitadament, però no m'hi vaig avenir.

—Has rebut proposicions d'altres clubs?

—Sí, el Badalona em va dir que, signés, que pel preu no renyiríem. I després el senyor Serramallera, de l'Espanyol, em va oferir, en nom del seu club, vuit mil pessetes per la fitxa i set-centes cinquanta cada mes.

—Bones condicions!

—Sí, excel·lents condicions, però...

—Però el Barcelona...

—Sí, no he pas d'amagar-me que el Barcelona, que és el meu club de tota la vida, s'emporta les meves preferències. Però la manera com s'ha produït el que t'he explicat de primer, m'ha deixat molt poc satisfet. Tot amb tot, em quedaré al Barcelona, si arribem a un acord.

Tots sabem els seus dels jugadors quins són, i també sabem que entre els mèrits que valoren més un jugador del Barcelona hi ha l'antiguitat d'actuació en el club. Amb el ben entès que no tinc cap classe d'inconvenient que l'entrenador classifiqui el meu joc. No vull pas que em donin més del que em mereixo, però tampoc no puc admetre que no se'm consideri com els altres.

I referent a jugar, no em negaré pas a actuar en el reserva. No vull pas que ningú es pugui pensar que tinc interès a tornar a una plaça que actualment està molt ben adjudicada. No pretenc ésser l'extrem esquerre titular del primer equip. Només demano que de tant en tant a En Parera el deixin reposar. I que aquestes dies jugui jo al seu lloc.

—I si el Barcelona no s'ave amb aquestes condicions?

—Oh, aleshores no responc del que pugui fer. Tinc moltes ganes de seguir jugant. I el més natural serà que jugui amb el club que em faci millors condicions...

XAVIER PICANYOL

ARTICLES SANITARIS A PREUS REDUÏTS

S.A. CONSTRUCCIONES PRECKLER

Ronda Universitària, 14 BARCELONA

La Copa Leautey

Hem llegit no fa gaires dies, i a diversos diaris, que enguany ens ha estat adjudicada la Copa Leautey per la nostra actuació dins del hockey internacional. Això és la notícia en concret, però el que no sap tothom és el que significa l'esmentada adjudicació i la importància que aquesta en si representa.

I el que és més falaguer per a nosaltres és que malgrat no haver-hi contribuït pas gaire les nostres victòries en les lluites internacionals que l'equip representatiu ha assolit en la darrera temporada, i que dissortadament han estat ben poc sorolloses, les causes que han decidit la Federació Internacional de Hockey a tenir-nos en compte en la seva darrera reunió celebrada, coincidint com gairebé és costum amb la "Challenge-Round" de la Copa Davis, a París, cal buscar-les en la importància verament excepcional que assolí el Torneig Internacional de l'Exposició.

El reglament de la dita Copa estableixen que es concedirà cada any a la nació que durant la temporada obtingui els millors resultats internacionals en els encontres d'aquesta mena en què intervingui, o bé a la que per llurs treballs, les seves organitzacions o els progressos que realitzi se'n mostri més mereixedora, naturalment dins l'esport hockey.

L'any 1928, primer en què fou concedida, va ésser Holanda la nació afavorida. Cal tenir en compte que foren factors decisius les seves actuacions olímpiques, que culminaren en disputar la final de l'esmentat Torneig a l'equip de l'Índia. Això ultra d'altres meritisssims resultats.

En 1929 fou concedida a Bèlgica i ja va insinuar-se una possibilitat favorable a nosaltres, per haver vençut els belgues per dos gols a cap, al camp de Les Cortes, però això no fou tingut en compte per tractar-se d'un triomf obtingut en terreny propi.

Finalment enguany, gràcies a la importància que tingué el Torneig de Barcelona abans esmentat, ens ha estat lliurada

la Copa Leautey, cosa que ha de satisfereix-nos com a amants de les coses del nostre hockey i que demostra on podria arribar-se en aquest esport si una direcció més acurada, i sobretot una afinitat d'orientació entre els encarregats de dirigir el nostre hockey fés resultar la tasca de desdoblant-lo tal com fóra de desitjar.

Així no ens hauria estat adjudicat aquest present, reconegut internacionalment, com a premi a una organització que costà molts milers de pessetes, i si tindríem per a justificar-lo uns resultats en partits internacionals, molt, però molt més falaguers que els que es van obtenir darrerament a Brussel·les...

MARIUS VALLS

Vestits a termin sense fiador

LA CASA QUE DONA MES FACILITATS DE PAGAMENT :: ::

40-VIA LAIETANA-40

RESTAURANT RIERA

Passeig de Gràcia, 100

COBERT RECLAM A 5 PTES.

Menú setmanal:

Avui, diumenge,

Una porció de callos de toro a la pencairena

Dinamita,

Escudella de palets bullit casolà

Lluc a la Bella Molinera

Dinamita,

Tonifa horitzontal

Salmóns gratinats

Entrecots amb escarofes

Dijous,

Macarrons a la Napolitana

Colomars Portuguesa

Contrallit amb patates

Divendres,

Sopa de peix especial Riera

Salsuela de peix

Pots de xai a la Jardineria

Dissabte,

Arros de peix

Pilets de...

Catollet Toulouse

Diumenge,

Cançons de Noies

Pilets de l'Unió de Marquers

Pollastre a la Cocotte

Explanat de xai a la carta

Preus econòmics

Se serviran les femelles corvones "WALSHEIM" de Baviera.

Coses i fets... de tot arreu

Reus protesta per la seva eliminació com a final d'etapa de la Volta a Catalunya

Aquests dies s'ha promogut un fort moviment entre l'afició ciclista de Reus a causa de la decisió presa pels organitzadors de la Volta a Catalunya de suprimir el final d'etapa que, des de feia cinc o sis anys se celebrava en aquella ciutat.

Encara que desconèixem el nou reglament de la carrera (ningú no ha pensat a fer-ho) entenem que veritablement Reus té dret de queixar-se per moltes raons, enret les quals sobretot la d'ésser una ciutat eminentment ciclista, l'esport predilecte dels seus ciutadans.

Però també entenem que els organitzadors de la Unió Esportiva de Sans feren molt bé de procurar sortir de la rutina. Una prova d'importància com és la nostra, per força, si és que vol tenir vida real, ha de sofrir aquests alts i baixos inevitables.

Tots hem de contribuir d'una manera o altra a la propagació del ciclisme, i per això esperem de l'esportivitat, tan ponderada sempre, dels reusencs, que quan serà l'hora prestaran el seu inestimable concurs.

Al capdavant, Tarragona és a quatre passes de la ciutat d'En Prim.

DE L'HOMENATGE A JOAN MATEU

La idea de celebrar un acte d'homenatge al nostre valent representant Joan Mateu ha estat entusiàsticament rebuda entre els esportius de Pla de Cabra, on, sigui dit de passada, se li féu una magnífica rebuda.

¿Què esperem els amants del ciclisme de Barcelona? Hi tenim una obligació moral i orem que és una cosa que té ben mereixuda, d'homenatge a Mateu.

¿Per què no dedicar-li un vermut d'honor?

Fins els dirigents del Velòdrom de Sans tenen una ma-

nera de poder fer efectiva aquesta prova d'afecte, fent-lo assistir a la vinent reunió a celebrar.

EL CRITERIUM NACIONAL D'STAYERS

Divendres, a la nit, es va celebrar a l'Velòdrom de Sans la reunió que s'havia aplegat el dia abans per la pluja. Aquesta reunió, primera de les que pensen portar a terme els nous organitzadors, reuní en la disputa del Criterium Nacional d'Stayers quatre dels nostres millors especialistes.

Guanyà Espanyol, davant de Senon, V. Ferrer i J. Ferrer. Aquest darrer, degut a una avaria de la moto entrenadora, se velé postergat del primer al darrer lloc.

LA INSCRIPCIO ESTRANGERA A LA VOLTA A CATALUNYA

La setmanada passada fèiem remarcar la conveniència que aquest any fos aprofitat per a donar un gran pas per a la consagració de la nostra Volta, amb l'assistència dels asos de veritable classe internacional.

De moment, es compta amb la inscripció de Beresconi, el formidable italià que l'any passat causà tan bon efecte, i de De Martini, també italià.

També s'està en tractes amb Guerra, el brillant segon de la Volta a França.

Desitgem que els organitzadors segueixin per aquest camí i que facin tots els esforços possibles per tal d'assegurar la participació d'homes que amb llur sola presència farien despertar l'adormida afició ciclista a casa nostra.

PERE ABELLA I MASDEU

DONA CATALANA:

Escriu en la teua llengua. Educa-hi els fills.

FARINA I LLET

CONDENSADA

SUPERIOR

MARQUES REGISTRADES

SON LES MILLORS